

azért adta nekünk Jézus, hogy jelen legyen köztünk, hiszen az ő jelenlétének többféle formája van: jelen van az igéjében, jelen van a lelkünkben, a gyermekekben, a szegényekben, stb. Az eukarisztia nem sokszorosítja meg Jézus személyét, hanem a szentségi színekben jelenlétűvé teszi Jézus önátadását: amint a kereszten, a szentségben is testét és véré, teljes önmagát adja oda az Atyának a mi üdvösségünkért. Ezzel megteremti annak lehetőségét is, hogy egyesüljünk áldozatával: Jézussal a Lélekben mi is „odaáldozzuk” magunkat az Atyának.

3. Ami az apostoli utódlást illeti, itt csak azt szeretném megemlíteni, hogy ez nemhogy kizárná, hanem inkább feltételezi a Szentlélek működését. Hiszük ugyanis, hogy az egyház

apostoli, mert Jézus első tanítványainak, az apostoloknak hitében és hagyományaiban él ma is. Ez az apostoli folyamatosság nyilván a Szentlélek műve. De a Szentlélek általában látható jelek és intézmények által működik az egyházban — egy társadalmi szervezetben nem is tehetné másként. Nos, az apostoli utódlás voltaképpen nem más, mint az apostoli hagyomány folytonosságának szakramentális jele, őrzője és biztosítója.

Szíves elnézését kérem, hogy hosszúra nyúlt a levelem, de az ilyesmit nehéz röviden elmondani. Kérem, fogadja jószívvel, mint ahogy én is az Ön levelét. Jézus közös szeretetében, őszinte barátsággal üdvözlöm.

Békés Gellért

Prokop Péter hazatért

Századunk első felében, Harsányi Lajos, Sík Sándor, Mécs László és társaik működése nyomán az irodalomban kialakult egy sajátos összetett szó: papköltő. A kifejezést sokféleképpen értelmezték, néhány melléközöngéjét azok sem vállalták szívesen, akiket e névvel illettek.

Prokop Péter papfestő, a kalocsai főegyházmegegye tagja. Magyar templom szöszékét cserélte fel római festőműhelyével. Azóta ecsetjével hirdeti az Igét, képekbe, látomásokba öltözteti az Evangéliumot, a keresztény élet titkait. Maga így vall erről *Fügefám alól* címmel hamarosan megjelenő új könyvében: „A festés számomra életet s halált jelentő, kenyeret kereső mesterségem. Az írás kicsit hengegő kényszerképzetem, hogy magamat kibeszéljem. Papságomtól nem tudnék, s nem is akarnék megszabadulni. Fogságom, előre elrendelt, meghívásos, köteles próféta-ságom.”

Sajátos gondolat- és képzeletvilág az övé, sajátosak és félreismerhetetlenül egyéniek kifejezési formái is. Sík Sándor a magyar költők Isten-élményét vizsgálva realista, immanens misztikáról beszél. A magyar lélek a nyers valóság talaján áll — mondja —, mégis képes a transzcendens Isten megközelítésére. Prokop Péter képei (s egyre bőszesebben mapvilágot látó meditatív szövegei) azonos gondolatvilágból fakadnak. Mélyen hívő keresztény lélek, aki a Krisztus-misztérium igazságában él. De a reneszánszban

nevelkedett képi hagyományoktól erősen eltérő módon fejezi ki látomását, ahogyan igen eredetien önti szövebe gondolatait: absztrak és realista, misztikus és nyersen egyszerű, fenséges és triviális egyszerre, képeiben és képeihez fűzött elmélkedéseiben egyaránt.

A művész az elmúlt hónapban töltötte be hetvenedik életévét. Ki hinné el róla a múltó időről? Művészi termékenysége ma is fiatalos lendületű, gondolkodásra készítő írásai egy sokat medítelő ember érett bölcsességét osztják meg velünk.

Néhány éve a — művész hosszú távollét után — hazalátogatott Kalocsa meghívására, hiszen egész gyűjteményre való képet ajándékozott a városnak. Azóta többször megfordult itthon. De látogatásainál is hatékonyabb, intenzívebb művészetének jelenléte. Hiszen bőkezű adakozó: képeiből sokaknak ajándékozott, elsősorban egyházi intézményeknek — aligha léphetünk be akármelyikbe is úgy, hogy valamelyik képe ne nézne szembe velünk. Az idegenben távozott festő mindig hazájának, magyar egyházának szolgált alkotásával.

Születésnapján a kalocsai érsekségen rendeztek számára ünnepséget. Köszöntéséhez a művész saját szavaival csatlakozunk mi is: „Állj csak meg egy pillanatra! Elhiszed-e: számodra, hogy élsz, mindennap ismétlődő csoda.”

(L. L.)